

El somriure dels dofins de pedra

Acariciava el petit tros de fusta tallada que es trobava penjat al seu coll, mentre un petit somriure s'escapava d'entre els seus llavis. Records de fa només un mes i mig que abans passaven pel seu cap, mentre que tot al seu voltant desapareixia.

La seva petita taula de treball a un racó de l'habitació, l'agradable clima de la primavera i els petits cops del seu llapis contra la taula. Estava frustrat, no tenia ni idea de com o per on començar a escriure i ja faltava poc perquè arribés el dia del concurs, aquell en el qual va voler participar de seguida va saber la seva existència. Després d'una estona el llapis sonava contra el paper, escrivia sense aturar-se, llegia el que havia escrit, feia una bola amb el paper i el llençava al terra, un cop darrere l'altre. Soltant un llarg sospir va agafar el mòbil per veure l'hora. Les quatre i mitja, no era tan tard, així que sense dubtar-ho més es va posar una fina jaqueta blava, va muntar a la seva bicicleta i va sortir de casa.

El vent jugava amb els seus ondulats i foscos cabells, mentre ell pedalejava per aquell petit camí de ciment completament rodejat de gespa, flors i arbres. Es va aturar just al costat d'una petita font de pedra, amb aquelles escultures de dofins que a ell sempre li va semblar que li somreien cada vegada que passava pel seu costat. Sempre li havia funcionat bastant anar-hi a aquella font cada vegada que no sabia com solucionar un problema o per relaxar-se, almenys una mica, i treure el cap de tot el que l'estressava. Aquest cop sembla que va anar-hi per les dues coses a la vegada. Hi havia bastanta gent al parc en aquell moment: nois jugant al parc infantil, mares xerrant i algunes que portaven un nadó entre els braços, parelles caminant agafades de les mans... Tot allò típic a la primavera.

Va aixecar el cap de cop en sentir unes pessigolles a l'espatlla. Era una petita fulla que potser s'havia caigut d'un arbre proper i el vent se l'havia emportada. Es va quedar embelesat mirant com queia fins el banc de pedra al que estava assegut i li va sorprendre trobar-se un collaret, amb un petit ós tallat en fusta. El va agafar sense separar els seus ulls dels de l'ós, mentre delineava els detalls molt ben fets amb la gema dels dits. No va poder continuar mirant la figura, ja que davant seu es

va aturar una àvia de blancs cabells, amb els llavis lleugerament pintats, veient el collaret amb un somriure.

-Sembla que has trobat el meu collaret- li va dir l'àvia, sense deixar de somriure.

-És seu? Ho sento, el vaig trobar aquí al banc i em va semblar molt bonic- va respondre a la vegada que s'aixecava per tornar-se'l a la dona.

-No passa res, te'l pots quedar. Diuen que els óssos de fusta donen bona sort, i els teus ulls em diuen que és just el que necessites...- i sense dir res més, la dona se'n va anar pel mateix camí per on va venir.

Va tornar a mirar la figura d'entre les seves mans, pensant en les paraules que li havia dit aquella àvia. Sí, tal vegada aquell collaret li donaria sort per al concurs...Va aixecar ràpidament el cap al moment en què una idea va passar per la seva ment. Els dofins de pedra es van posar a la seva vista, tornant-li a donar aquella sensació que li somreien. "El somriure dels dofins de pedra" sí, era un bon títol per a un conte, li agradava. Estava realment emocionat, ja tenia moltes idees per començar la història.

Va deixar anar una lleu rialleta en recordar aquella estranya història de l'ós de fusta. L'àvia sembla que va tenir raó en dir-li allò aquell dia, ara es trobava a sobre d'un escenari, rebent un premi per haver guanyat el concurs. En mirar al públic, es va sorprendre al notar una dona molt vella mirant-lo mentre somreia càlidament, com sol fer la gent gran. El que no s'esperava és que fos la mateixa dona que dies abans li va donar aquell collaret de la sort, el qual ara tenia al darrere tallat la paraula "força" com una marca personal.

I pensar que la seva motivació per seguir la carrera d'escriptor va ser gràcies a uns dofins de pedra somrients, una àvia i un ós de fusta que donava sort...

Antonella Cavicchia, 3er d'ESO- C